

UMMÆLI

PROFESSJONELL OG PROVOKERANDI KABARETT

i Klaksvík

HALLARKABARETTIN HJÁ KLAKSVÍKAR SJÓNLEIKARFELAG, SUM VAR FRAMFØRD Á NORÐOYASTEYVNU FYRI OKKURT UM 2300 FÓLKUM, VAR GLØGG OG GÓÐ, FRÍSK OG FREK. ÁSKOÐARARNIR TOKU VÆL UNDIR VIÐ FRAMFØRSLUNI, OG TANN HÁLVI ANNAR TÍMIN KENDIST ORDILIGA STUTTUR, TÍ TAÐ VAR SO STUTTLIGT

Annfinnur Heinesen
kulturkorrespondentur, Klaksvík

Ein höll av slíkum slag, er eitt ræðuligt stað, til sjónleik. Tað er nærum ógjørligt at gera gott ljós og ljóð, og tað er ein torfør avbjóðing at fáa samband við áskoðararnar. Men onkursvegna megnaði manningin kortini at fanga og fasthalda áhugan hjá fjøldini. Í øllum førum flentu og klappaðu vit av heilum huga, frá byrjan til enda. Gamaní, á Norðoyastevnu eru øll glað, men ein so góður stemningur kemur ikki úr ongum. Rudolf Joensen og Jákup Veyhe høvdu samansett ein sterkan bólk av ógvuliga ymiskum týpum. Vit kunnu kanska gita okkum til, at sjálv prosessin at gera kabarettina, hevur verið eitt stríð, millum ymisk hugskot, ymiskan humor og ymiskan »spælistil«. Men tað endliga úrslitið sýntist sum heild at vera væl integrerað. Leikarirnir »klæddu« hvør øðrum og samanspælið var avbera gott. Tekstirnir vóru flest allir væl skrivaðir og leiklutirnir flest allir sannførandi. Sjálv samansetingin av sketchum, tættum, parodium, politiskari satiru og sosialari satiru, skapti eina flotta og fjølbroytta sýning, við sangum av øllum handa slag, frá klassiskt til country, og ikki at forgloyma, hetta so eyðkenda mjúkt-vibrerandi samkomu-soundið. Showmenn eru ein fantastiskur live-bólkur, við nøkrum av bestu tónleikarum í landinum, og teirra spæligleði fekk veruliga fjøldina uppfrá. Hendinga ferð yvirdoyvdi tónleikurin tekstin, men annars var ljóðblandið fint. Pallurin sjálvur, sum var í tveimum hæddum við trappu ímillum, gav leikarunum góðar møguleikar, sum tey eisini dugdu at brúka. Sýningin var deiliga stramt komponerað, eitt innslag tók tað næsta uttan stórvegis steðg, og ljósið og tónleikurin bundu hegnisliga heildina saman. Alt í alt, ein serstakliga væleydnað og professjonelt samanskrúvað kabarett, ella rættari sagt, revy.

KOREOGRAFI OG STÓRSKÍGGJAR

Skal ummælarin nevna okkurt minni gott, so saknaði eg til dømis koreografi av rørslum í felags-innsløgnum.

Ein vælupplagdur VælSigvaldur í serious Bispnis

Eg veit at tað krevur nógva eyka tíð og orku at venja, men tá øll syngja »demokra-tigið við tykkum« og tað ljóðar skidigott, so riggar tað milt sagt ikki serliga væl, at øll flákra hvør í sína ætt. Frí improvisasjón kann verða fint, men so skal tað verða eitt tilvitað val. Pallframførsur fyri 800 áskoðarum, í einum stórum rotinum rúmi, krevur sum áður nevnt stóra orku og stórt spæl, og tí helt eg at stórskíggjarnir órógvadu heldur enn stuðlaðu framførsuni. Teir skaptu stílförvirring og fluttu fokus. Kanska kundi man spart stórskíggjarnar burtur, og brúkt pengarnar betri, til ein koreograf?

GOTT ÚR RÚGVUNI

Viðvíkjandi innihaldinum, ella evnunum sum tey viðgjörði, so fekk man eina kenslu av »forútsigilgheit«, har samkomur, politikarar og geikarar vóru the usual suspects. Men viðvíkjandi forminum, vóru nakrar av hesum »afturgongunum« viðgjörðar so originalt, at tað einki gjörði. Har var so nógv gott, at tær 2 síðurnar sum eg havi fingið tillutað langt frá strekkja til. Men til dømis var tað so heilt fantastiska greffligt og groteskt, tá Ria Tórgarð spældi maður, ella rættari sagt, ein arketypiskur bygdafrælls-føroyingur, sum vildi hava bispin at víga seg, við Jákup Bernhardi, í drag-queen-grand-prix-kjóla. Tað var so frískt og frekt og queer sum tað kundi verða. Í sama sosial-satiriska stíli fekk hetta

modernaða matsnobbarið, sum hevur tikið seg upp seinnu árin, eisini nøkur speisk orð við á vegnum. Á gourmet-restaurant borðreiddi tey við brostnum stórhvali og longulivur í likkuskvettasós, meðan ein creepy Høgni Olsen messaði postmodernaðar yrkingar um eygnalok og vesi-lok. Deiliga skeivt og klikkað. Ikki minni svakt bleiv tað tá Jensina Olsen sum psykotiskur sálarfrøðingur sannførdi eitt púra vanligt lukkuligt par um at teirra hjúnarband var nakað lort: »Hesin nøgdsemis-svullurin, sum spríkir út ígjøgnum æðrarnar á tykkum, nyttar ikki ein skid!« Úr tí politiska veruleikanum var innanhýsis fundurin hjá Fólkaflakkinum eisini eitt originalt og óvæntað innslag, við vælskipaðum klassiskum sangi. Handan kulissurinar brast ein operaduett-duell á, millum ein stórhentan Jørgen Niclassen og eina stóroygda Anniku Olsen.

J: Tú skalt gera kaffi!

A: Nei, tað vil eg ei. Eg fekk fleiri stemmur!

J: Men tað eri eg sum be-stemmi!

Tann totalforvirraði Jógván á Lakjuni, í praktfullari tulkning av Jákupi Veyhe, royndi at mekla teirra millum, stakkalin, men mól bara alt uppi ein ellibita. Men mín absolutt favorittur leygarkvøldið, var tá eitt provokerandi høvd undir einum grýtuloki, ákallaði sær minniluta-verju fyri happing av øllum handa slag. Jákup Veyhe var ikki bara ein kroppleysur astmatikari við eksemi, hann var eisini ein muslimskur og lesbiskur albino-porkeningur frá Namibia, sum ikki vildi eta kjøt, tí hann var vegetar! Summir minnilutar rópa rímligt harðari enn aðrir, men Jákup skráláði so skingurt, at vit til endans slettis ikki skilti hvat hann segði. Ein óvanliga gløgg sketch, og hartil djørv, í hesum døgum, má sigast...

PARODIIR MUGU PRIORITERAST

Talent forpliktar. Tá Hilmar Jan er við, væntar áskoðarin góðar parodiir. Men eftir mínum tykki kundi okkurt